

ВЛАКЪТЪ

Музика: Бобе

Andante

Ле-ти и пѣ-е вла-ка къмъ

слън-че-ви за-ри, от-пѣ-ватъ ко-ле-ла-та, о-

кж-па-ни в'и-скри. Ни ря.

По своя пѣть безкраенъ
презъ долини, поля
лети и пѣе влакътъ.
къмъ слънчева заря,

ИЗЪ „БЪЛИТЪ КАНТОНИ“

Припада топла, нѣжна вечеръ
съ воалъ отъ бисери-звѣзди.
Загльхватъ сладостно далече
съ кавала сетнитъ звѣнци.
И мрака все повече скрива
оная бащина земя,
която лудо ни упива
съ дѣха на билки и цвѣтя,
която нивитъ люлъе
звѣни презъ лѣтнитъ ноци
и чудна пѣсень тихо пѣе
съ духа на славнитъ оуди.
Кантонътъ бѣлъ изъ дървесата
огрънъ отъ бистрата луна
— окжпанъ гледа презъ листата
въвъ страхъ и нѣжна свѣтлина.
А дветъ змии — дветъ релси
посипани съсъ прахъ-сребро
извиватъ, губятъ се далеко
заспали въ мекото сѣно.
Какъвъ е тоя сѣнь въ гората
— Кантона галено дете,
заспива жадно подъ листата
унесенъ въ свѣтли блѣнове...

ЯНКО Д. УРУМОВЪ

желѣзопѣжната линия. Къмъ обѣдъ за-
валѣ проливенъ дѣждъ. Отъ всѣкѣде
зашурѣха мѣтни, буйни вадички.

Свитъ подъ едно дърво Минко очак-
ваше да мине бързиятъ влакътъ. Извед-
нажъ чу силенъ шумъ отъ свличане и
предъ считъ му се откри страшна кар-
тина. На 200—300 метра по-надолу отъ
него, цѣлото баирче, заедно съ желѣз-
опѣжната линия се сгромоляса долу при
мѣтнитъ води на рѣката.

Косата на Минко настрѣхна, като
помисли, че само следъ нѣколко минути
влакътъ идещъ отъ горе ще се сгро-
моли съ страшна сила въ пропастьта и
стотици хора ще намѣрятъ смъртъта си.

Въ далечината се разнесе глухо тра-
кане на идещия влакътъ. Нѣмаше време за
бавене. Трѣбваше да се направи всичко,
за да се спасятъ хората. Той се затича
и застана като лудъ между дветъ релси
на линията.

Влакътъ лѣтѣше изъ нанадолнището
съ най-голѣма сила. Имаше много завои
и машинистътъ не можеше да го види

отъ далечъ.

Щомъ като се зададе локомотивътъ,
Минко размахависоко съ едната си ръка
тояжката, а съ другата палтото и закрѣще
— Спрете-е-е, спрете-е-е! Ще паднете
долу! Спрете-е-е!

Машинистътъ го забеляза и започна
да спира, но влакътъ все още лѣтѣше.

Минко продължаваше да вика и от-
стѣпваше тичешкомъ назадъ. Когато
влакътъ бѣ само на 2—3 крачки отъ
него, той се спина и падна по грѣбъ
на линията.

Влакътъ впре по-нататѣкъ на около
20 метра отъ разрушената линия. Всички
пѣжници слѣзоха и съ шумъ се затичаха
къмъ пропастьта. Само машинистътъ и
огнярътъ наведени търсѣха подъ влака,
за да видятъ какво е станало съ детето.

Къмъ срѣдата на влака тѣ го намѣ-
риха между дветъ релси незасегнатъ,
затворилъ очи, не се помръдва. Маши-
нистътъ го извади. Минко трепна, от-
вори очитъ си и мило погледна. Тогава

(Продължава на 6 стр.)